

*

LETNIK 40
1931 ~ 1932

*

4

VSEBINA 4. številke: S. Darina: Zinkica čaka sv. Miklavža (Pesem) — Gregor Mali: Domovini (Pesem) — Sid: Sv. Nikolaj (Pesem) — Daritev — Marija Kmetova: Nebesa — J. E. Bogumil: Bodeča neža — Gregor Mali: Prošnja (Pesem) — Vaš prijateljček — Danilo Gorinšek: Majdica molí — A. K.: Marijin zvonček — Uganke — Rešitve.

Rešilci ugank.

Rešili so vse tri uganke: Ahačič M., Konjar J., Vrolih Fr., Pavlovič Fr., iz St. Vida n. Ljubljano; Sturm Greti, Sifrer Sonja, Klemenc Ivan, Kužnik Ljudmila, Klemenc Marta, Klun Malka, Srakar Mira, iz Kočevja (me še kaj poznate? Ur.); Urbančič I., Pšata; Srebotnik Fr., Indof Adela, Mrak Matilda, Stemenik Ivana, Medved Štefanija, Sternad Olga, Fece Ljudmila, Kompan J., Napotnik V. (znanko sem moral plačati — ur.), iz Šoštanja; Zohar I., Tebarje; Žukovec Mimica, Novo mesto; Lípovec F., Prelog K., Kontelj B., Čač Sl., Naglič S., Pirkmajer B., Adamič Fr., Pavlin J., Kastelic J., Tomšič Z., Pogačar Marjanka, Bahovec Z., Makarovič D., Frank D., Skof V., Jenko S., Cestnik S., Kovačič E., Ložar I., Škerlj M., Šimenc L., Babnik J., Jančič D., Boštjančič S., Erjavec B., Podgoršek M., Peterlin L., Cenčič F., Grzinič Zdenka, Menart Milena, Poženel Jožica, iz Ljubljane; Kračun Z., od Sv. Tomaža pri Ormožu; Trunkel D. in E., Pole J., iz Slov. Bistrice; Perkovič Elizabeta, Erhatic Pavlina, Žmauc Terezija, Pignar Angela, od Sv. Lovrenca v Slov. goricah, Dobrovolje Ana, iz Verda; Hvala L., Grilec S., Groznik Vanja, Barbič M., Stošič Milena, iz Novega mesta; Erjavec M., Pujzdar Angela, Javoršek Stanislava, Setina Angela, iz Zg. Šiške; Koman A., Kregar J., Tomažević Angela, Štiru V., Jemec Marija, Tomažević Slavica, Seljak Ana, iz St. Vida n. Ljubljano; Merva Nada, Strmole Mira, Penko Mici, Križnik Nada, Podlogar Mimi, Murovič Milica, Us Gelca, Zupan Pepca, Mohar J., Taufer R., Lebar M., Koprive V., Pančur N., Leskovšek A., Ravnikar L., Šum Fr., Cirar E., Skrabar N., Lebar A., Prosenc P., iz Zagorja o. S.; Rijavec M., iz St. Janža na Dol.; Fleišman Živka in Božidar, Črnič Ivanka, Črnugelj Fr., iz Metlike; Pibrovec Dora, Čretnik Ljudmila, Srebočan Frančiška, Gorenjak Jožica, Hriberšek Pepca, Vipotnik Anastazija,

(Nadaljevanje na tretji strani ovitka.)

Vrtec s prilogo Angelček (10 številke) stane za leto 1931/32
Din 20, Angelček sam Din 5.

Lastnik »Pripravniški dom« v Ljubljani. Urednik in izdajatelj Vinko Lavrič, katehet v Ljubljani, Kolezijska ulica 1. Rokopisi in rešitve naj se pošiljajo na Uredništvo Vrtca in Angelčka v Ljubljani, Kolezijska ulica 1. — Naročnino sprejema »Uprava Vrtca in Angelčka« (Vinko Lavrič) v Ljubljani, Kolezijska ulica 1. — Čekovni račun uprave ima številko 10.470. — Za Jugoslov. tiskarno v Ljubljani Karel Čeč.

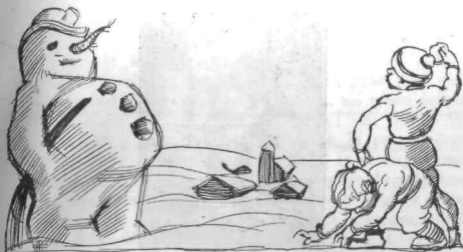
Arlič Stefka, Črnelč Janja, Kolenc Irma, Stropnik Marjeta, Jezernik Frančiška, Kavčič Vida, Podjavoršek Amalija, Vetrlih Marija, Čater Ana, Freitag Vida, Kuper Zalka, Hubad Mira, Kerschbaumer Frida, Kamperger Stefka, Jager Marija, Mravljak Julijana, Knez Marija, Porle Albina, Gračner Karolina, Žlender Karolina, Kos Anica, Belej Stefanija, Basteve Erna, Bavček Vlasta, Flis Ana, Golob Olga, Rakun Ana, Šmereg Jožefa, Žoluir Terezija, Vodopivec Ljudmila, Rom Valči, Gorjanc M., Žišar Fr., Kostomaj Veronika, Kandolf Marija, Praznik Kosenka, Dorn Jožica, Povh Marija, Turnšek Valerija, Škrbec Cita, Pelicon Darinka, Butinar Alma, Planinšek Rozi, Pliberšek Rozi, Pohajač Marija, Jazbec Marija, Batek Adolfina, Mesarič Adica, Eler Fani, Kunstek Marija, Veselak Fani, Roje Zofija, Novak Zofija, Kavčič Antonija, Hočevar Jandica, Weis Milica, Lah Dragica, Possnig Milica, Jan Elza, iz Celja; Žigon Ivanka, Robič Dragica, iz Birčene vasi pri N. m.; Figar Marija, Kočevar Marija, Dimlova Miluša, Fajfar Draga, Kalan Angela, Kosmač Marija, Sajovic Tatjana, Kozálj Mira, Jelene Slava, iz Kranja; Iglíč Franc, Širec Joško, Vegan Martin, Polajžer Franc, Zupanič Marija, Lozinšek Katica, Gajkošek Fr., Rop L., Vrdlovec K., Muzek J., Antonič A., Jančič Ottilija, Maher Milica, Marok Lizika, Premužič Ana, iz Brega pri Ptuj; Ternovšek Fr., iz Maribora, Jug Zlatica iz Studencev. — Otroci, nehaajte; zadušili me boste, toliko rešitev in seveda pisem tudi sem dobil. Če vas v enem razredu več reši, kar po vrsti se napišite! Urednik.

Izžrebana je Lozinšek Katica iz Brega pri Ptuj.

Iz Brega pri Ptuj mi pišejo: »Angelčka se vedno veselimo. Srčna Vam hvala za Vaš trud. Pošiljamo Vam iskrene pozdrave, čeravno Vas še nismo videli. Po Angelčku sklepamo, da nas imate radi, mi pa Vas. Tudi pri nas bomo ustanovili kmalu Marijin vrtec.« — Bog Vam povrni za tople besede. — Urednik.

Iz Kranja pa to-le: »Prosimo, da bi bile tiskane v 4. številki, da nas bodo vsi brali. Zdaj pravijo, da bodo še druge naročile Angelčka, potem bodo še one reševale. Drugače jim ne pustimo, saj je Angelček zadosti poceni.« — Deklice, moška je vaša beseda. — Urednik.

»Jaz sem gojenec v Zavodu sv. Stanislava v Št. Vidu. Naročen sem na angelček. Zelo lep je ta list. Najbolj se mi pa dopadejo zgodbe malega Gvidona. Drugič se zopet oglasim!« — Le, ampak podpiši se, da bom vedel, kdo si. Uganke si tudi rešil. Zaradi slovnice (»na angelček«) se pa pomeni s svojimi profesorji. Še dobro, da ne vedo, kdo si. — Urednik.

DECEMBER ♦♦♦ ANGELČEK ♦♦♦♦♦♦ 1931/1932

S. Darina:

Zinkica čaka sv. Miklavža.

*»Teško Te čakam
jaz, Zinkica mala;
pisemce že sem
v nebesa poslala.*

*Mamica pravi,
da rad me imaš:
Prosim lepo te,
da ,tolé' mi daš:*

*Punčko veliko,
ki jokati zna,
in ki voziček
svoj pisan ima.*

*Pisano žogo
bi rada takó,
zraven kaj takega,
kar je sladkó.*

*Prav res obljubljam:
prav pridna jaz bom,
da kdaj do tebe
pridem v zlat dom.<*

Peter, Tomislav, Andrej,
Vsak jih vedno rad imej!

Gregor Mali:
Domovini.

*Ena smo družina,
bratje, sestre vsi,
mati domovina
naših src želi.*

*Dajmo sile mlade
domovini v dar,
upanja in nade
ji prižgimo žar!*

*Tebe, domovina,
naj Gospod živi,
kliče ti mladina
za godovne dni!*

Sid:
Sveti Nikolaj.

*Od hiše do hiše hodi nocoj
sveti Nikolaj...*

*In božjega angela vodi seboj
sveti Nikolaj...*

*Pa tudi škrat, vidiš, gre s teboj,
sveti Nikolaj!*

*Zapodi ga proč, on je grd nepokoj!
Sveti Nikolaj!*

Daritev.

Naši šolarčki navadno prav neradi sedijo v tesnih klopeh pred belimi papirji in pred črno tablo. Mnogo bolj jih mika ven na solnce, na pisan travnik. Tako srečni bi bili radi, kot je bil oni dobri Abel, ki ni nič v šolo hodil in je vedno le pasel očetove ovčke. Res, da se ni naučil pisanja in čitanja, ampak naučil se je le od očeta Adama lepega bogoljubnega življenja. Velikokrat, ko se je zvečer vrnil z ovcami domov, mu je oče razlagal, kako je zlatemu solnčku Bog pokazal pot, da vsak dan pride in nam zemljo ogreje, kako je rožice na travniku Bog pobarval, kako je Bog naučil ptičke peti vesele in žalostne pesmi, kako tudi Bog dež razlije na njive, kadar so suhe. In še mnogo drugega lepega in dobrega je slišal Abel o Bogu.

Zato je Boga rad imel in večkrat na paši zunaj pokleknil v mehki mah, povzdignil roke in se Bogu za vse zahvalil. Premišljal je tudi Abel, kako bi enkrat on Bogu kakšno veselje napravil. Če bi mogel k Njemu v nebesa, bi Mu rad ponesel tisto svojo malo belo ovčko, katero mu je oče nekoč podaril. Drugemu bi Abel te ovčke nikomur ne dal; če bi mu jo hotel kdo ukrasti, bi jo skril; če bi mu jo lev raztrgal, bi ga ubil; če bi si nogo zlomila, bi jokal. Boga pa je Abel tako ljubil, da bi Mu rad podaril tudi to svojo najljubšo ovčko, če bi le vedel, kako naj Mu jo da.

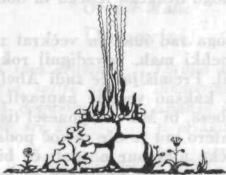
Vedel je, da sam v nebesa ne more. Pa je razmišljal in uganil takole: sežgal bom ovčko in dim se bo dvigal visoko gor med oblake; Bog bo pogledal na zemljo in videl moj dar in vedel, da ga rad imam.

Rečeno, storjeno. — Da ne bi ovčka kar na tleh gorela, kot da bi nič vredna ne bila, je znosil kamenja in ga zložil v kup — naredil je oltar. Da je ne bi v ognju bolelo, jo je prej zaklal. Potem pa je pokleknil poleg svoje daritve in gledal ves vesel, kako se res dim dviga visoko, visoko, naravnost gor do neba. Bog je veter takrat ustavil, vse je bilo mirno v zraku, tako da noben plamenček in noben oblaček

dima ni izginil v zraku; Bogu je bila ta Abelova daritev vseč.

Zato so tudi pozneje mnogi drugi ljudje na tak način Bogu kaj darovali. Po vesoljnem potopu je Noe videl, kako povsod ležijo utopljeni ljudje in živali, pa se je tudi s tako daritvijo Bogu zahvalil za rešitev. Abraham je celo svojega lastnega sina Izaka položil na oltar in ga hotel darovati, prav tako, kakor je Abel svojo ovčko.

In še mnogo drugih se učite v šoli, kako so z veseljem darovali svoje najdražje — najljubše Bogu, ker so ga ljubili. Vem, da vsi otroci svojega nebeškega Očeta ljubite, ker vam je življenje in zdravje in dobre starše dal. Samo to ne vem, če res vsi otroci Boga tako zelo ljubijo, da bi ga nikdar ne hoteli z grehom razžaliti.

Marija Kmetova:

Nebesa.

Povsod je hudo za denar in tudi pri nas. A prav tedaj, ko človek najbolj preudarja in obrača dinarje sem in tja, obstane Štefan na cesti pred kakim prav lepim avtom in zaprosi:

»Oh, kupi mi tale avto!«

»Ni mogoče,« ga seveda koj zavrnem. In nato Štefan:

»Pa jutri, boš kupila?«

»Tudi jutri ne.«

»Pa pojutrišnjem, to pa zares!«

»Pojutrišnjem tudi ne bo mogoče.«

»Oh, zakaj pa ne?«

»Ker nimamo toliko denarja.«

»Ali ga ne bomo nikoli imeli toliko?«

»Nikoli,« rečem jaz in ga krepkeje potegnem naprej. Štefan se pa ne dá ugnati in reče:

»Ali nikoli ne bom imel takega avta?«

»V nebesih,« pravim jaz.

»V nebesih pa zares?« živahno poprime Štefan za besedo.

»Da, v nebesih pa.«

»Potem pa pojdiva brž v nebesa!«

»Morava še počakati.«

»Zakaj počakati?« vpraša Štefan.

»Ker si moramo nebesa zaslužiti.«

»Kako pa?«

»Tako, da smo pridni,« odvrnem.

»O, jaz bom zmeraj zelo priden,« zatrjuje Štefan in gre kakih pet minut res prav mirno in lepo z menoj.

Odtlej pa govori Štefan zmeraj o nebesih. Karkoli si zaželi, dostavi: »V nebesih, veš, zdaj ne morem kupiti.«

In se zdaj pa zdaj domisli:

»Kdaj bom pa vendar šel v nebesa?«

»Le še počakaj,« ga potolažim.

»A po kateri poti pridem v nebesa?«

»Po ta pridni,« mu pojasnim.

»Ali je tista pot zlata?« vpraša.

»O ne, trnjeva je.«

»Zakaj?«

»Ker je težko biti priden,« mu razložim.

»Jaz bom priden, zares bom,« in je spet kakih pet minut prav miren.

Drugič se domisli:

»Veš, boben bi rad imel, pa sabljo, pa veliko puško. A ne zdaj, ko ni denarja, ampak v nebesih. Pa kdaj bom vendar v nebesih!« In venomer sama nebesa. Kadar vidi kaj lepega, pa dostavi: »Ali je to iz nebes?« In če je priden, vpraša: »Ali sem zdaj za v nebesa?« Ko mu je prinesel ata nekoč neko igračo, je Štefan prav važno povedal: »Veš, takega ateta pa

nebesa že dovolijo, kajne?« In če se pogovarjamo, da je kdo umrl, ne pozabi Štefan dostaviti: »In zdaj je v nebesih in se vozi z zlatim avtom!« In vsako jutro, ko se zbudi, vpraša iznova: »Ali pojdem danes v nebesa?« In sleherni večer, ko leže v posteljo: »Ali bom jutri že v nebesih?«

Nekoč zagleda aeroplan in reče: »Naj no pride aeroplan, da bom sedel gor in šofiral!«

»Potem boš pa padel in umrl.«

»Saj res — in bom prišel v nebesa!« vzklikne ves vesel Štefan.

»In kakor v nebesih« je lepa kaka knjiga in »kakor v nebesih« se mu svetijo čevlji«, »kakor v nebesih« ima lepo ovratnico in »kakor v nebesih« so dobri cukrčki. Pa če ga kdo vpraša, kaj da bo, ko bo velik, ali veste, kako odgovori Štefan? Prav moško se odreže:

»V nebesih bom svetnik in nebeški general!«

J. E. Bogumil:

Bodeča neža.

Zdaj smo pa že v pozni jeseni. Že si podajata roko jesen in zima. Zadnje cvetje se poslavlja od nas, na prostem bo počasi vse zamrlo.

Najbolj vztrajne so še na prostem nekatere cvetice, ki so od vseh strani zavarovane z bodicami. Več vrst jih je: kot zastopnico vseh si izvolimo eno, ki ji svet pravi bodeča neža.

Njeno ime pišemo z malo. Že veste, zakaj. Ni lastno ime kake osebe, ampak samo ime cvetice. In vrhu tega še take cvetice, ki vas bo opikala in obodla, če jo boste hoteli odtrgati. No, pa saj je ne boste. Še živina se skrbno ogiblje takih rastlin. Že ve, zakaj!

Povem vam pa, da tudi med ljudmi žive takim rastlinam podobna bitja. Samo prav me morate razumeti, pa jih bomo kmalu spoznali. Po rokah in po nogah sicer ne nosijo trnja, tudi po životu ne, ali njih jezik je hujši kakor trnje.

Teh vrst ljudje, ki bodejo in špikajo, so navadno vsi skregani z osmo božjo zapovedjo. Njih glavni

namen je ta, kako bi svojega bližnjega s svojim jezikom zbadli. Pri tem se ne boje laži, dobro jim služi prepir, hvaležni so, če najdejo le malo povoda za sovraštvo.

Če sem le prav pogledal po svetu, vas še nisem našel med takimi ljudmi. Da bi vas tudi nikoli ne!

Pa, da bi vas tudi med takimi ne dobil, ki lažnivim, opravljivim in obrekljivim jezikom verjamejo. Tudi to ni zdravo.

I, kaj pa bomo govorili, me vprašujete? Kaj? Kdor ne zna drugače govoriti, kakor v znamenju prepira, laži in zbadanja, je res kar najbolj prav, če molči. Govorjenja bomo pa kljub temu še vedno dosti imeli. Šola, domače delo, cerkveni prazniki, razni dnevni dogodki in še mnogo drugega vam bodo dali premnogo priložnosti za govorjenje brez trnja jeze, prepira in obrekovanja.

Ne bodeče neže, ampak kot dobre in pridne Nežike vas želim imeti pred seboj.

Gregor Mali:

Prošnja.

*Marija, mogočna
Kraljica neba,
natrosi nam cvetja
v dolino solza!
O, varuj, Marija,
nedolžno mladost
in v srca razlivaj
nebeško sladkost!*

*Očisti nam srca,
da zibelka bodo,
pripravi nam srca
za jaslice svete,
da Jezus, — preljubo
brezmadežno Dete,
bo v njih počivalo
in lilij nam belih
bo v duše nastlalo!*

Vaš prijateljček.

(Nadaljevanje.)

Dal vam je zgled, ki ga tudi vi lahko posnemate. Ali ne bi mogli tudi vi obesiti k svoji posteljici podobo božje Matere, da boste tako nanjo mislili? Pa tudi v tem ga posnemajte, da nikoli ne boste zaspali brez rožnega venca.

Posebno zato tako delajte, dragi moji, da vam vaša nebeška mama izprosi vsaj nekaj tiste velike čistosti, kakršno je dala vašemu prijateljčku Gvidonu!

Gvidon je bil res kakor angel.

Samo nekaj zgledov njegove angelske čistosti poslušajte!

Nekega večera je morala njegova mama gospa pl. Fongalanska iti na ples in je prej še prišla poljubiti svojega sinčka.

Bila je oblečena kakor vse druge gospe, kadar gredo na večerno prireditev.

Toliko da je videl mamico, kako je oblečena, že jo je Gvidon lepo prosil: »Joj, ljuba mamica, moja mama si, zato te prosim, obleci kako drugo obleko ... v tej te Jezušček ne vidi rad.«

Pripovedujejo, da se Gvidon nikoli ni maral na vrtu igrati s čisto golimi nogami. Ljubi naš angelček se je celo bal, da bi njegovi rokavi ne bili prekratki in jih je večkrat nategoval.

Zdi se tudi, da se ni pustil poljubiti od ljudi, ki niso božji prijatelji; lahko bi rekli, da se ta angelček niti dotakniti ni upal ničesar, kar ni bilo popolnoma čisto.

Gotovo se zato ne čudite, da je tako čisti Gvidon bil poseben ljubljenelec Matere božje.

»O, moja nebeška mama me ima tako rada! Pa tudi jaz njo obožujem in ona to dobro ve.« S temi besedami je seveda hotel povedati, da jo zelo ljubi.

Njegova nebeška mama ga je pa tudi zelo razsvetljevala. Ali veste, kako, ljubi prijateljčki? Razložila mu je molitvico, ki jo znate tudi vi na pamet, namreč zdravamarijo.

»Joj, koliko lepih reči sem se naučil, kadar sem lepo počasi molil: Zdrava Marija!« tako je sam povedal.

Najlepša stvarca, ki jo je njegovo drobno srce našlo v tej ljubljeni molitvi, je pa bila sladka beseda, ki mu je tolikokrat privrela iz duše, beseda sveža in se iskreča kakor lepe zlate rože, ki se razcvetejo na nogah Matere božje v Lurdu.

Vprašal se je, kaj bi bilo, ako Marija angelu Gabrijelu ne bi bila rekla: da.

Kar groza ga je bilo, ko je pomislil, kakšen bi bil svet brez tabernaklja, brez hostije, kajti Jezušček ne bi prišel na svet; tedaj je bil Gvidon vselej poln hvaležnosti do svoje nebeške mame.

»Lepše besede Bogu ne moremo reči,« je nekoč povedal, »kakor če rečemo: da.«

Mi pa lahko še dostavimo: noben otrok še nikoli ni izrekel lepše besede kakor Gvidon Fongalanski.

Saj niti ni gotovo, da bi bili odrastli povedali kaj dosti bolj globokih.

6. Jezušček.

Gvidonček je zelo ljubil Mater božjo, še mnogo bolj pa je ljubil Njega, kateremu do svoje smrti ni drugače rekel kakor: Jezušček.

»Jezušček in jaz se imava rada, o, tako zelo rada!«

»Jezušček in njegov Gvidon,« je dostikrat rekel.

Oba otročička sta se tako zelo ljubila že od začetka, to se pravi, Gvidon je Jezuščka vzljubil takoj, kakor hitro ga je spoznal. Da, že ko je bil star dve leti in pol, je znal svojega prijateljčka ljubeče nago-varjati. Rekel je: »Tabernaklji po cerkvah so njegove hišice in imajo srčkana vratca.«

Zdi se mu, da po nekaterih mestih »Jezušček nima zadosti hišic«.

Ko je bil pri babici, materi svoje mame, nekoliko razposajen, mu je ta rekla: »Veš, Jezušček je v srcih pridnih otrok, kadar so neposlušni in vihravi, jih pa Jezušček zapusti.«

Te besede so Gvidona zelo pretresle.

Ko je zvečer opravil svojo molitev, je pa začel svojo mater izpraševati:

»Jezuščka molim zjutraj in zvečer, on je v nebesih in v hišici v cerkvi, ali je tudi v Gvidonovem srcu?«

»Seveda, srček moj, gotovo.«

»In od kdaj?«

»Od tvojega krsta dalje.«

»O, ali je potem tudi v Markčevem srcu?«

»Kajpada.«

Gvidon je bil tega tako vesel, da je kar v spalni srajčki začel plesati in poskakovati.

Ponoči pa je kar naprej sanjal.

»Mamica,« je povedal zjutraj, ko se je zbudil, »vso noč sem sanjal o Jezuščku.«

Od tedaj naprej je pa zelo pogostoma sredi igre ali celo sredi skakanja naenkrat obstal in poslušal, ako je Jezus še v srcu.

Na to je mislil mnogokrat. Nekega dne je pa mamu večkrat nadlegoval, naj posluša njegovo srce, tako da je končno nejevoljno vzkliknila: »Nak, to pot pa delaš preveč hrupa; s svojo trobento si zbudil svojega bratca in Jezušček je odšel iz tvojega srca.«

Gvidon vrže ves žalosten igračo proč in se več ne gane, v očeh pa ima polno solza.

»Odšel, Jezušček odšel! O, mama, poslušaj še enkrat!«

Gvidon se stisne k materi in jo potegne za rokav: »Poslušaj in povej, poslušaj še enkrat!«

Mati nagne glavo na Gvidonove prsi.

»Nak, ne slišim ga... Jezuščka ni nazaj.«

Gvidona to tako pretrese, da se umakne in stisne svoje drobne pesti.

»No, prav! Jezušček se je gotovo vrnil, pa ga ti, mama, pač ne slišiš, jaz ga pa čutim!«

Čisto gotovo, Jezušček je bil v Gvidonovem srcu! In nikdar ga noben greh ni pregnal iz njega.

Dobri fantek je storil kvečjemu kake prav majcne greške, katere bo pa še v svoji poslednji boleznì izpral, »da bo mogel iti naravnost v nebesa«, kakor je sam dejal.

Nekdo je rekel: »Če gledam Gvidona, se zmislim, kakšni bi bili otročiči Adama in Eve, ako bi prišli v zemeljskem raju na svet; kar vidim jih, kako se igrajo pod velikimi drevesi v lepem raju in se prijazno pogovarjajo z ljubim Bogom.«

Jaz si pa Gvidona predstavljam drugače. Gvidon je prijateljček božjega Deteta Jezusa, in božja Mati ga v Nazaretu vzame k sebi in ga vzgaja za tovariša svojemu Sinčku.

Mislim, da si ga predstavljam prav in ne morem najti nobene lepše primere, saj pa tudi na ta način lahko razumemo marsikateri dogodek njegovega življenja... Tudi vi, ljubi otroci, mislite na to primero pri lepih zgodbicah, ki vam jih hočem pripovedovati.

(Dalje prih.)

Začetek učenosti.

Danilo Gorinšek:

Majdica moli.

*Ljubi angel varuh moj,
spusti k meni se nočoj.
Tvoja krila varovala
bodo mene, ko bom spala.
V sanjah pojdem v sveti raj,
tam izprosim zlat smehljaj.
Ko bo zjutraj zora vstala,
svoji mami ga bom dala.*

A. K.:

Dragi Marijini otroci!

Z največjim veseljem je mala Marija pričakovala dan svojega godu. Že davno ji je bila mama obljubila posebno lepo godovno darilo, če bo pridna in poslušna. Marija je bila dober otrok. Doma in v šoli so jo imeli radi. Mami je tako rada ustregla, v šoli se je pridno in vestno učila. Godovno darilo ji ne bo odšlo. Hudobni duh pa je malo Marijo sovražil in zalezoval. Rad bi ji pokvaril srce. Vedno se je potikal za njo in ji prilizujeno šepetal: »Joj, kako si lepa! Kakor roža! Tvoje oči so plave kakor nebo, tvoji lasje so kakor zlati prameni, tvoja rdeča usta, tvoja nežna lička... mala Marija, kako si lepa!« Hudobni duh je velik prekanjenec. Ob pravem času vrže v srce strupeno seme, ki se hitro razraste v grd plevel. V srce male Marije se je prikradla grda ničemurnost. Postala je domišljava, prevzetna. Teden dni pred godovnim dnevom — god je imela na praznik Brezmadežne, 8. decembra — stopi Marija k mami. »Mama, veš kaj si želim za god? Če me hočeš zelo razveseliti, kupi mi lepo brušeno ogledalo.« Mama se je z zaskrbljenim pogledom ozrla na svojega otroka. »Ogledalo? Čemu ti bo?« »Rada bi se večkrat pogledala v njem, kakšna sem.« Resno je zrla dobra mati, resno je govorila: »Otrok, naj bo po tvoji volji. Za god ti kupim ogledalo, najlepše, ki ga bom mogla dobiti.« — Željno pričakovani godovni dan je prišel. Mala Marija je zgodaj vstala. Mama ji je voščila vso srečo za god, poljubila jo je na lice, s solznim očesom je govorila:

»Ostani, hčerka moja, pridna in preprosta. Ohrani si vselej čisto srce.« Potem je odprla lepo opremljeno škatlo, vzela ven v svilo zavit predmet in ga dala Mariji, rekoč: »Otrok, tu je obljubljeni godovni darilo.« Marija je s hrepenečimi prsti odvila belo svilo in zastrmela. V rokah se ni zablestelo brušeno ogledalo, Marijine oči so zagledale pred seboj prelepo podobo Brezmadežne Device, v krasnem okviru, za brušenim steklom. Pod podobo nebeške Kraljice je bil bel rob. Tu so se bleščale z zlatom pisane besede, ki jih je napisala roka ljubeče matere: »Otrok, Brezmadežna ti bodi ogledalo. Glej vanjo dan na dan!« — Nič ni rekla mala Marija. Od sramu in kesanja so ji zardela lica, spoznala je svojo zmoto. S presrčno ljubeznijo je poljubila podobo Brezmadežne. S solzami v očeh je poljubila še roko dobri materi, pogledala je v njene dobre oči in rekla: »Mama, kako prav si naredila. Ničemurna sem postala, pa si me ozdravila. Brezmadežna Devica bo moje ogledalo. Njo bom gledala vsak dan. Vselej hočem biti dober Marijin otrok. Saj vem, da bom tako tudi tebi in Bogu v veselje.« Presrčen poljub matere je bil v odgovor. Veselila se je tisto uro tudi nebeška Mati, veselili so se božji angelci; sam Bog je bil vesel nad skrbno materjo in dobro hčerko. Le hudobni duh je škripal z zobmi. Njegovo zapeljevanje ni uspelo...

Otroci! Nam vsem bodi Brezmadežna Devica za ogledalo duše. Vsa je lepa in čista, nobenega greha ni bilo nikoli v njenem srcu. Kako že poje njena pesem?

»Vsa si sveta, dvanajst zvezd ti venec spleta.

Ti si zarja lepa vsa, lilija brez madeža.«

Otroci! Ljubimo Marijo. Častimo jo s pobožnim srcem. Priporočajmo se ji z velikim zaupanjem. Ona, ki je strla glavo peklenski kači, bo premagala skušnjavca, ki nas zalezuje. S svojo dobrotno roko nas bo vodila skozi življenje, da se ne bomo izgubili in pogubili. Marija je tako dobra in tako mogočna. Ves pekel trepeta pred njo. Marija, Brezmadežna je naša mati. Veselimo se tega in s presrčnim veseljem obhajajmo 8. december, praznik Marijinega brezmadež-

nega spočetja. K sveti maši pojdete ta dan, pojditе še k svetemu obhajilu tisti, ki ste že bili. Zakaj vse to? Zato, da bo Marija vesela.

In še to, otroci: posnemajmo Marijo! Najlepše Marijo tisti časti, kdor posnema njen zgled. Brezmadežna bodi ogledalo, v katero glejmo vsak dan. Kakor Marija, tako hočemo tudi mi živeti in umreti. Molili bomo radi kakor Marija. Ubogali bomo radi kakor Marija. Jezusa bomo ljubili kakor Marija z vsem srcem in vso dušo, Marijini otroci smo, zato hočemo biti taki kakor naša nebeška Mati, dobri, pobožni, čisti.

V skritem kotu vroče Afrike delujejo sestre dobrega Pastirja za srečo in zveličanje ubogih zamorcev. V njih zavod so pripeljali malo zamorsko deklico, ki napravlja dobrim sestram veliko veselja in vsem daje lep zgled. Ena izmed sester piše: »Ko je deklica prišla k nam, smo jo peljale pred podobo prečiste Device. Povedale smo ji, kako je Marija dobra, kako ljubi nedolžne otroke in smo ji naročile, naj daruje Mariji svoje malo srce, naj Marijo po otroško ljubi. Od tedaj govori vedno o brezmadežni Devici. Kadar dela, vedno vpraša: »Ali je Devica Marija tudi tako delala? Ali je Marija zadovoljna z menoj?« Če ji pritrdimo, je vsa srečna in dela še z večjim veseljem. Tako jo imamo rade. Kako jo šele Marija ljubi.«

Otroci! Še mi delajmo po zgledu male zamorske deklice. Večkrat čez dan se vprašajmo: »Ali je Marija zadovoljna z menoj?« In prosimo jo prav iz srca, na njen praznik in vsak dan ponavljajmo:

»O Marija, brez madeža spočeta, prosi za nas, ki se k tebi zatekamo.«

Dragi prijateljčki!

Gotovo niste tako srečni kakor mi, ki imamo Mladinski dom na Radni, kjer se zbiramo ob nedeljah in praznikih, čeprav moramo nekateri capljati celo po dve uri, da pridemo tja.

Ustanovil se je »Angelček«, družbica ministrantov. Na rožnovensko nedeljo je bil slovesen sprejem. V soboto pred praznikom smo si očistili dušice pri sv. spovedi in komaj čakali, da nam sine jutro drugega dne. Svetlo solnčece še

ni pokukalo izza obzorja, že smo bili na poti v Mladinski dom. Oblekli smo se v lepe nove rdeče kikeljce in bele srajčke, pa smo korakali v kapelico. Med peto sv. mašo je ljubi Jezus obiskal naša srčeca. No, po sv. maši pa je prišlo tisto veliko, težko pričakovano. Drug za drugim smo pokleknili pred oltarjem in g. voditelj je vsakemu obesil krog vratu svetinjico in izročil majhen pravilnik. Tako sem bil vesel in srečen, da sem z rokavom brisal pod nosom in po očeh. Ko smo prišli iz kapelice, smo se slikali. Tu Vam pošiljam, dragi prijateljčki, sliko, da nas premerite od nog do glave. Jaz sem tam v sredi; tisti, ki ima sredi obraza nosek. — Srčkane pozdrave Vam pošilja Tonček.

Uganke, skrivalice in drugo.

Črkovnica.

(Miroljub.)

1	3	5	7	9	11	13	15
n	a	n	a	a	a	a	a
u	a	b	n	k	k		
10	12	14	16	2	4	6	8

Sestavi besede nastopnega pomena: 1—2 prometno sredstvo, 3—4 diči vladarja, 5—6 moško krstno ime, 7—8 sobna oprava, 9—10 mlada kura, 11—12 izločuje smreka, 13—14 rabi zidar, 15—16 kmetsko orodje. Srednja vodoravna vrsta pove koristno napravo.

Številnica — črkovnica.

(France, Središče)

B 2, D 3, I 4, Č 5, Z 6, E 7, L 8, E 9, N 10, S 11, 6 12, Z 13, I 14, V 15, 6 16, 10 17, K 18, 16 19, 16 20, Č 21, 24 22, A 23
 15 e, 16 i.

Popotnik.

(Jakob Šešerko.)

Hlače imajo
dve krpi!

S	Z	T	A	R	K
E	R	B	U	U	H
H	O	O	M	M	.

Rešilci in imena rešilcev — ki se sprejemajo le tekom 10 dni po izidu lista — v prihodnji številki.

Rešitve iz 3. številke.

Zlogovnica.

Nanos, **o**maka, **č**edad, **M**atej, **n**ovec, **o**melo, **g**aber, **o**blak, **v**eter, **E**lija = **Noč mnogo ve.**

Pesem.

Najprej odberi velike črke v vseh vrstah od zgoraj navzdol, nato male črke v vseh vrstah od leve proti desni, da dobiš:

Naši dedje so dom ljubili,
naši dedje so dom hranili,
zanj so svojo kri prelili.

Ubožec.

Bogu posojuje, kdor ubožcu kaj daruje.